

POLETNI DAN

Enakomerno pršenje dežja, ki umiva travo, umirja notranjo razklanost, kot da boža zemljo, to Mater, ki redko spi, globoko vzdihuje in prikimava poletni, mlečni svetlobi. Za velikim hribom, poraščenim z večnimi jelšami, hrasti in borovci, se je sprožil plaz, zrak je zadrhtel, prelomil se je na dvoje in slišati je bilo pogovor kamenja, ki je stokalo, se selilo v dolino po svoji tisočletni navadi.

Trpljenje — zmaga — obnova
— graditev

Arhiv OK ZSMS

VALOVI

Veš za skrivnost morja, za potopljene zaklade src, ki so jih ukradli že davno, veš za val, ki je bil, ko sva bila, in noro bi ponavljal bila sva ti in jaz, jaz in ti, dva valova sredi sinjega morja. Sončni žarek se lomi na valovih, ti se dvigajo in spuščajo na obalo, kjer je nešteto oglatih kamnov, zlizanih, mrzlih in samih.

Cas je galeb, prestrašen od naporenega leta. Ve, da je bilo morje sanj strnjeno v dva vala, da mesec ponoči joče, ko sam utripa v blazno temo. Nekoč spet poletim, da, naravnost proti soncu; stopim se v osončju.

Tam te najdem.

Tam te moram najti.

Tam se srečajo vsi valovi.

FRANJO FRANČIČ

veš svet spi v meni
na moji dlani
rosna kaplja
kot nasmeh
otroka
v mojih očeh
rdeči metulj
kot obljuba
človeka

tvoja žuljava dlan
je šla preko mojega lica
človek
pravljica bo zaživela

mm

Potem je prenehalo deževati, golobi so se primajali izpod streh, mravlje so našle nov zalogaj hrane, objemale so se in si dopovedovale, v kateri smeri je najti hrano, še ljudje so si oddahnili in se popraskali po vratu, zajeli novo prgišče skrbi. Spet je bilo tako, kot je prav, žerjavi so odleteli za modrino in sonce se je zasmejalo za oblaki.

Dan je dogoreval v vsej svoji veličini, bil je nekoliko utrujen svetnik, kateremu je odmerjeno predolgo oblačilo dneva. Toliko pošasti je nosil v svoji bisagi. Ko se je zazrl v daljavo, so mu oči postajale dvoje rumenih jezer, čelo pa je bilo bolj in bolj temno.

Preoblekel se je neopazno, zdaj je bil drug, gnev mu je izginil iz lica, utrujenost se je spremenila v zaspanost in njegove velikanske roke so se miahavo pozibavale ob trupu.

Utihnili so pasji laježi, vse živo se je zavleklo pod odeje in se potopilo v sanje. Nekaj roparic se je odpravljalo na lov, oranžne oprave so se jim lesketale v mesečini.

V neskončni širini je zavladal molk.

Poglej ga, mladeniča, si je dejal poletni dan in izginil za vedno.

FRANJO FRANČIČ

odenem se v kačasto kožo
izberem ji lepo besedo
in grem

brezkrvno v ljudi

ponujam se tujim rokam
plazim se v mehka naročja

brišem sledi

BARBARA TRIBUŠON

konji topotajo mimo
beli

mrena se vali izpod oči
z dotiki pozabljam
za hip
pregib bolečine

korak se zaganja
v zrak

bežite konji
v mehki spomin
na zemlji so poti
na zemlji so smeri

ne uidem jim

BARBARA TRIBUŠON

BILO JE V SOBOTO

Bila sva dva
v kamrici in ti si rekla bukva
jaz sem topel kot kača
in ti si vitka šprinterica
kot sladki mali panter vitka
o ljubezen moja
tisti večer
je bil njen
igral sem kitaro
nožno
mojo kitaro
po strunah močno
vse v uho
resnici v oči
in ti in ti
ko si rekla da
sva kupila posteljo
iz bukovega lesa

ZORAN MILOŠEVIČ

